ISSN 0132-4462.
№ 11 2006
ЛИСТОПАД

перець

Олег ГУЦОЛ

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

Василь ФЛЬОРКО

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

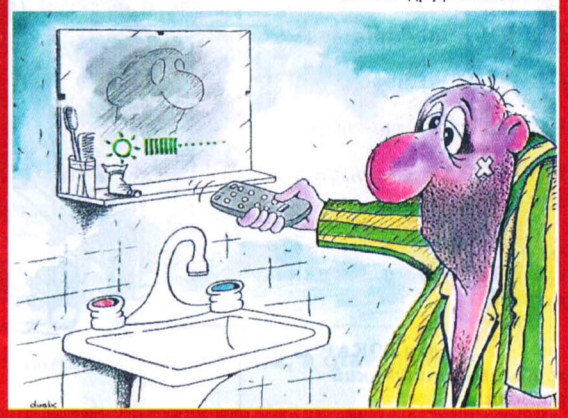

ПАРЛАМЕНТАРИЗМИ

● *Служив вірою і правдою брехливій владі.*

● *Статус: народний злочинець в законі.*

Леонід ЗАБАРА.

● *Студія запису імені майора Мельниченка.*

● *Доконавча влада.*

● *Правопохоронні органи.*

● *Справи бувають розкриті і резонансні.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

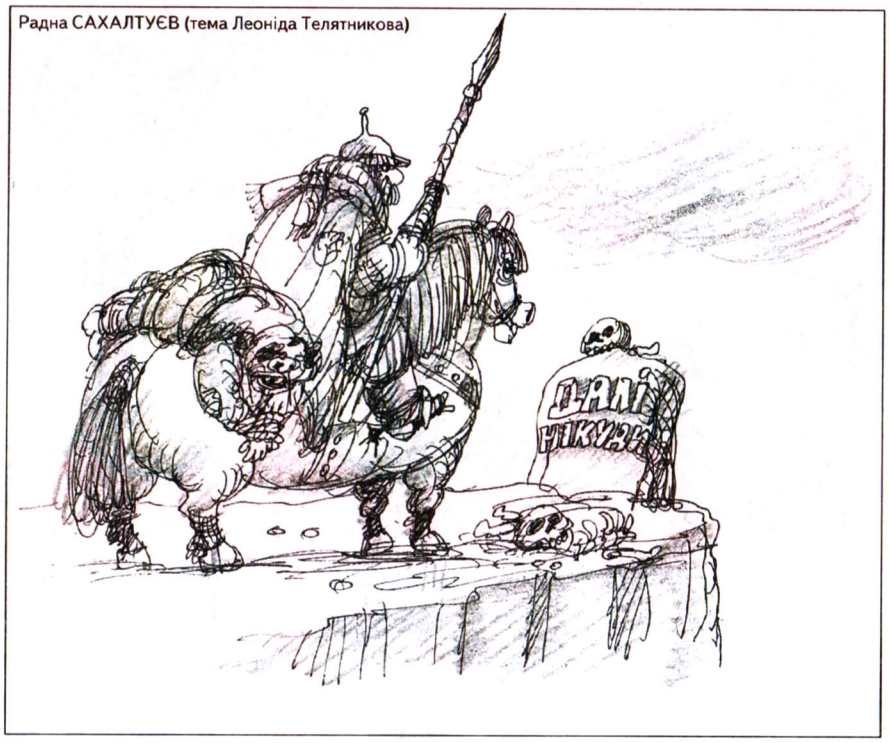

Василь КАЗАКОВ

Віктор ПОПОВ

ІАП

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

ЛОВІТЬ САМІ!

Мерія Вінниці пообіцяла виплачувати по 5 000 грн. тим, хто затримає крадія ліфтового обладнання. Свого часу міська влада зверталася до органів внутрішніх справ і прокуратури з проханням посилити контроль за збереженням ліфтів, а також за діяльністю пунктів прийому металобрухту. Та це не дало бажаних результатів. Тепер у міської влади велика надія на самих мешканців висотних будинків.

Можливо, у Вінниці незабаром спробують залучити населення до боротьби та розкриття й інших злочинів.

НЕ ПОСПІШАЮТЬ РАДІТИ

2006-й було оголошено у нас роком села. А результат? Розквітло, ожило село? Оптимістичніше стали дивитися у майбутнє селяни?

2007-й — буде у нас роком української книги. Та чомусь не поспішають радіти цьому ні читачі, ні книговидавці, ні бібліотекарі... І чого б це?

БЕЗ ЯЛИНКИ?

Може так статися, що Кіровоград залишиться без «головної новорічної ялинки» міста. У відділі культури і туризму міськвиконкому пояснюють: іграшки і гірлянди, які прикрашали зелену красуню впродовж кількох десятиліть, вийшли з ладу. Для придбання нових потрібно близько 200 тис. грн., а у міському бюджеті таких коштів не передбачено.

ДОЩ У МУЗЕЇ

Із тривогою щодня слухають прогноз погоди працівники Тернопільського обласного музею. Бо його дах у такому стані, що під час дощу доводиться бігти на горище і розставляти каструлі, де капає. Під загрозою — 160 тисяч одиниць державного наукового фонду. А місцева влада тим часом розмірковує: що краще — відремонтувати дах чи купити для музею нові каструлі.

Словничок-жартівничок

КИСЕНЬ — *людина без настрою.*

ДОХОДЯГА — *бізнесмен.*

КЕПКА — *насмішка.*

ЛІЗИНГ — *нахабний залицяльник.*

БАРСИК — *міні-бар.*

БУЛЬВАР — *бурхливе кипіння.*

ПАЦІЄНТ — *підсвинок.*

ДЕРУН — *податківець.*

ПЕЧЕНІГ — *мозоль.*

КАРАТИСТ — *ювелір.*

ГРАВЮРА — *виступ музиканта Юри.*

ДАРМОЇД — *«заєць» у громадському транспорті.*

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Я запросив вас до себе підписати спільну угоду.

Запоріжці пишуть листа

Чолом тобі, Верховна Радо!
Чолом, обранці золоті!
Це пишуть вам із Січеграда
Нові вкраїнці (не круті).

Спасибі щире за потіху,
Яку ми маємо весь час, —
Ми аж качаємось од сміху,
Коли йде сесія у вас.

Нехай верзе дурницю всяку
Якийсь зухвалий зубоскал,
А ми сердечну шлем подяку
За ваш блискучий серіал.

Нехай лютує десь Бен Ладен,
Хай ціни облягли людей
І села дихають на ладан,
Зате парламент наш — о'кей!

Пусте, що вмерла наша книга,
Що зяє дірами бюджет,
Зате отут — яка інтрига!
Який закручений сюжет!

Та це для нас — як з неба манка!
Кіно, як кажуть, перший клас!
(На дідька нам «Прекрасна нянька»,
Якщо ви, рідні, є у нас!).

Усі поважні, знамениті
(Таких не знайдете ніде).
Ми забуваєм все на світі,
Коли ваш серіал іде.

Поїдьте в Осло чи в Париж ви —
Ніхто не робить, як наш хлоп, —
Той на Москву лаштує лижви,
Той цупить воза до європ...

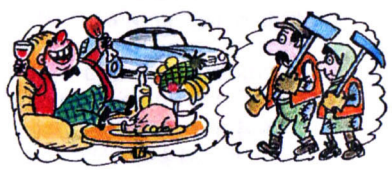

Ми за всіма слідкуєм ревно,
Забувши геть про зупокій.
А кульмінація, напевно,
Коли нардепи йдуть у бій.

Чом сміємося ми од пуза?
Чому навча ваш серіал?
Що інтелект — лише обуза
Отам, де «бабки» правлять бал.

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

УВАГА! УВАГА! УВАГА!

Наступного року нашому журналу виповнюється 85 років! Це одне з найстаріших видань України. Хотілося б, щоб ми відсвяткували славний ювілей із найширшим колом наших читачів. Тож передплачуйте «Перець» на 2007 рік.

Передплатна ціна:
на рік — 29 грн. 76 коп.
на півроку — 14 грн. 88 коп.
на 3 місяці — 7 грн. 44 коп.
Поштовий індекс — 74393.
Звертаємо увагу на те, що ціна за передплатою набагато нижча, ніж у кіосках.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»!

Володимир СОЛОНЬКО

Василь ФЛЬОРКО

«ДРУЖБА» — *Це ж як треба було розчаруватися в людях, щоб словом «Дружба» назвати бензопилку.*

КУРОЧКА РЯБА — *Захотілося курочці чогось поклювати. Забрела вона на поле, де росли коноплі. І знесла вона не тільки яєчко, а заодно геть знесла і хату, і сарай, і курник...*

Микола ЯЛАНЕЦЬ.

Олексій КОХАН

— Тут у нашому музеї стояла хата вісімнадцятого століття, а отам далі — була церква п'ятнадцятого століття...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Коли я казав, що офіс — ваш дім, я ж не це мав на увазі!

ТАК!

На перерві між лекціями студент ходить і весь час повторює:

— Так! Так! Так!

— Що з тобою?— запитує його однокурсник.

— Та не заважай. Завтра в Палац одруження йду. Одружуюся... Так! Так! Так!

Костянтин ТАРАМЧУК.
м. Мар'їнка Донецької області.

Олексій КОХАН

— Чого його виправдали?

— Він виявився таки чесною людиною: накраденим поділився порівну.

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

До 100-ліття від дня народження

Сергій Воскрекасенко народився 19 жовтня 1906 року в с. Лазірцях Канівського району на Черкащині. Багато років співробітничав із «Перцем». Були роки, коли жоден номер журналу не обходився без його веселих сатиричних та іронічних поезій. Багато писав Сергій Іларіонович і для дітей. А пісню «Шахтарочка» на його слова співали усі.

І сьогодні твори нашого одноперчанина залишаються гострими і актуальними.

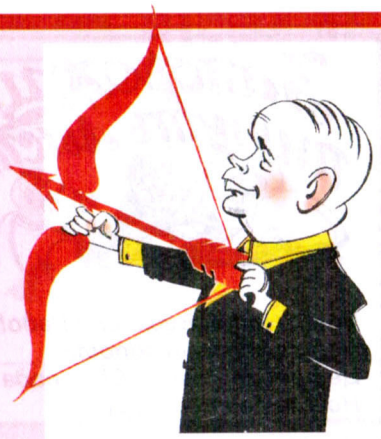

Обіцялкін

Не чув я прізвища такого,
Хоч є і гірші у природі.
Це так презирливо про нього
У нас говорять у народі.

Він чемно вам назустріч встане,
І вийде запросто з-за столу...
І вам одразу легше стане,
Мов з плеч упав тягар додолу.

Він запита вас: чи здорові?
Поможе вам у крісло сісти.
Ви стрілись вперш, а вже готові
Йому всі тайни розповісти.

Ах, чоловік! А що вже чулий...
Годину слухає й не дише.
— Згадайте, може щось забули?—
Спита, і все в блокнот запише.

Та він для вас, як рідна мати,
Він зна, коли вас приласкати,
Де слово добре вам сказати,
Де головою похитати.

Він руку щиро вам потисне,
Пообіцяє дать підмогу,
Під ліктик візьме ненавмисне
І проведе аж до порога.

За вас, — да, да! — Він битись буде,
Хай начуваються тетері!..

І все, що обіцяв — забуде,
За вами зачинивши двері.

„Народолюбець"

Людина
вік свій починає
Беззуба і безлика.
Лише пізніш стає вона
Маленька
чи велика.

В житті й такі випадки є:
Якимось робом диким
Великий муж
малим стає,
Малий стає великим.

І так вони й собі живуть,
Змирившись із судьбою...

Але людина мусить буть
В житті сама собою.

Біда, коли високий чин
Та припаде малому.
Від цих, сказати б, величин
Добра нема нікому.

Скажи такому ти слівце
Напроти,
не в догоду, —
Стрaктує він як випад це
Проти всього народу!..

«Бо я ж,— мовляв,— уже не я,
А представник народу,
І що роблю,— то це в ім'я
Й від імені народу!..»

Навіть тоді, коли цей чин
Шампанське п'є чи брагу.
Це теж, еге, народ, не він,
Свою тамує спрагу!..

Якщо ж його начальство десь
Відзначить — з факту цього
Народ радіть повинен весь,
Бо він же вийшов з нього...

А щоб у скруті помогти
Якійсь одній людині,
Такої він собі мети
Не ставив ще донині.

Та й нащо голову ламать,
Масштаб цей не по ньому...
Він має дбати, так сказать,
За весь народ в цілому!..

Признання це колись пророк
Один із тих безликих,
Дрібний, маленький чоловік,
Що випхався у великі.

* * *

Погляньте, на якій він опинився висоті!..
А виповз чоловік туди на животі.

* * *

Я не стрічав таких начальників,
Що не терпіли б величальників.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

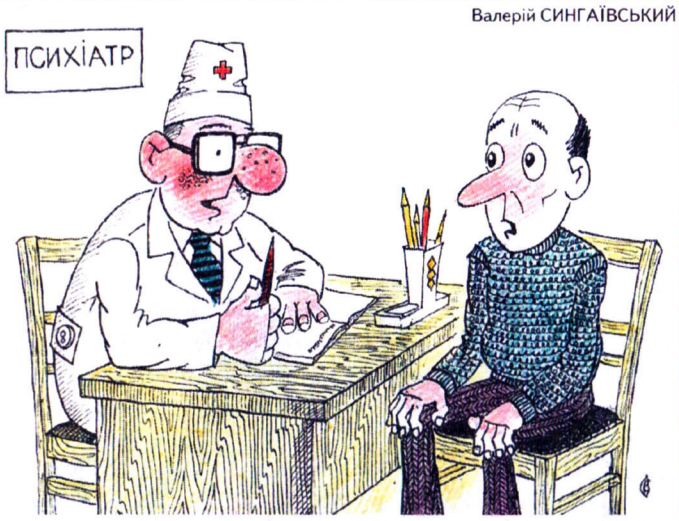

— Кажете, у вас водобоязнь?
— Так, боюся рахунків за воду.

КОРОТКО КАЖУЧИ

◆ *З історії хвороби: «Живе в середовищі мікробів».*

◆ *З некрологу: «Ступив на слизьку дорогу».*

◆ *Споконвіку прийнято ділитися горем, а не багатством.*

◆ *На перехресті думок потрібен регулювальник.*

Василь БАБІЙ.

смт Березна
Менського району
на Чернігівщині.

Василь ФЛЬОРКО

Сказано — дике!

Мисливська оповідка

Нещодавно сусід Павло дістав ліцензію на вепра. І вчепився до мене — ходімо та й ходімо на полювання. Довго я вагався, а потім таки погодився, коли дізнався, що він запросив ще й Івана, Петра, Степана, Грицька, Марка та Сергія. В такій компанії, подумав я, і сам нечистий не страшний.

Ще ні світ ні зоря, зібралися ми всі в Павла та й вирушили до лісу. І чи то вже нам так повезло, чи то сусід такий вправний стрілець, вбили ми таки вепра. Не те, щоб там справжнісінького, а такого собі підсвинка. Худющого, волохатого, аж ребрами світить. Вирішили ми його на місці довести до ладу і тут же таки свіжиною посмакувати. Кожен робив, що вмів, я ж узявся багаття розкладати.

Швидко хлопці впоралися зі своїми справами і вирішили ще трохи по лісі походити, щоб ще й зайчика підстрелити. Мені ж доручили смажити дичину.

Все я зробив, як і годиться: поставив сковорідку на вогонь, нарізав свіжини і побіг заготовляти сухі гілки. Повернувся, а на сковорідці ні шматка сала. У мене аж чуб дибом став, я за рушницю — і в кущі. Сюди-туди — нікого. Вискочив на галявину — теж нікого. Потер лоба, думаю: різав чи не різав, сала ж ніби менше і ондечки кусень, з якого відрізав. Аж холодний піт мене пройняв: невже склероз? Вирішив усе спочатку зробити, щоб усе запам'ятати. Відрізав шматок сала, запам'ятав, як і звідки відтяв, покришив і знову — на вогонь.

Та доки я бігав та міркував, увесь хмиз мій перегорів, я — за хмизом. Повертаюсь і очам своїм не вірю — ані шматка на сковорідці. А я ж таки його туди клав. Ось і шмат той, від якого я відрізав, і ніж у салі. Тут щось не те, — міркую. Вирішив підслідкувати. Похапцем накришив свіжини, підклав хмизу у багаття, поставив сковорідку на вогонь, а сам — у кущі, зайняв зручну позицію і спостерігаю, аж рота роззявив. Коли це ззаду:

— Ти чого, Прокопе, ховаєшся, що сталося?

Я аж підстрибнув з переляку. Дивлюся, а то Павло з товаришами.

— Що сталося?— знову питають вони.

— Сало,— кажу їм,— хтось краде.

— Як?

— Уже другий раз ріжу на сковорідку, а коли за хмизом збігаю, його й слід прохолоне.

— Та не може бути, щось ти вигадуєш.

Підійшли ми до сковорідки. Я мало не впав з переляку. На ній не було ані шкварочки. Хлопці сміються з мене, не вірять. Вирішили всі гуртом перевірити. Нарізали сала, і — в кущі... Залягли, ані пари з вуст, навіть рушниці напоготові. Коли це дивлюся, як тільки сковорідка розігрілась, шкварки, мов спортсмени-стрибуни, почали вистрибувати з неї. Ну й насміялися ми.

А я лише вимовив:

— Дике, воно і є дике.

Іван ГЛУЩЕНКО.

м. Обухів
на Київщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А от «з отвєтом», курсанте, не треба!

Володимир СОЛОНЬКО

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Був, Максиме, недавно на Ніагарському водоспаді. Там набагато тихіше...

МІНІ-УСМІШКИ

ПІД ЦЕРКВОЮ

— Синку, подай на хліб насущний.

— У мене, бабусю, дрібних грошей із собою немає, тільки великі.

— А я тобі здачі дам.

У СЕЛІ

— Дивися, яке страшне опудало поставив на своєму городі Степан!

— Тихіше! Це не опудало, то сам Степан прийшов картоплю копати.

У ВОРОЖКИ

Ворожка говорить заміжній жінці:

— Лінії на ваших долонях говорять про те, що у вас нелегка доля.

— Це так,— погодилася жінка,— ті лінії — сліди від ручок важкезних сумок із продуктами, які мені щодня доводиться тягати з ринку, щоб нагодувати сім'ю.

НА ІМЕНИНАХ

— Маріє, дивися, Соломончук заснув прямо в салаті,— говорить іменинник своїй дружині.

— Ну хоч комусь цей салат сподобався....

КВІТИ

На концерті одному естрадному співакові глядач подарував букет штучних квітів.

— Але ж вони штучні! — обурився співак.

— Так і ви співаєте під фонограму,— відповідає глядач.

У ПОЖЕЖНОМУ ВІДДІЛЕННІ

— Ви чому не поїхали на виклик?!

— Так дзвонив якийсь алкоголік, говорив, що в нього труби горять.

— Ідіоти! Згоріла фабрика духових інструментів!

РЕАКЦІЯ

— Я не вірю в те, що говорять, начебто алкоголь притупляє реакцію.

— Чого?

— Я вчора запропонував своєму захмелілому сусідові випити ще, так він моментально зреагував і погодився.

ЗАБУВ

Чоловік після двох днів гулянки із друзями запитує:

— Хлопці, я забув, ми дружинам сказали, що будемо на полюванні, чи на риболовлі?

— Та яка різниця?

— Не знаю тепер, що по дорозі додому купити — два кролики чи рибу.

В'ячеслав ОСТРОВЦЕВ.

м. Краматорськ Донецької області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А тепер, дітки, познайомте мене зі своїми татами, якщо тут чийсь є.

ГУМОРЕСКА

Не кожному вдається безкарно робити людям добро... Якось я здурів і за свій рахунок, аби перехожі не шукали в нашому під'їзді вітру, вставив замок на вхідних дверях і видав усім пожильцям бирки з кодом. А котроїсь ночі учитель фізкультури добирався додому із якоїсь забави і геть забув цифрову комбінацію. Невтомно тарабанив у двері, аж поки не приїхала викликана кимось міліція. При ній і наш домовий люд похоробрішав. Дехто навіть із квартири у коридор виліз. Разом із міліцією з'ясували, що в дім намагався проникнути не бандюга, а свій хлоп. А наступної ночі якийсь анонім вивів на моїх дверях балончиком: «Гад!» Пошуки каліграфіста нічого не дали. Але то пусте — добре, що не набив морди.

Отож я знаю: безкарно робити людям добро вдається не кожному. Ганка, дружина вуйка Федора, довго не знала цього. Вона чула, що за добрим ділом іде покарання, але не йняла віри. Була переконана: світ урятує не краса, а добро. І хапалася творити його у вкрай непідхожих місцях.

Якось іще за тамтих рад Ганка внесла на виробництві дуже слушну рацпропозицію. Впровадження її сприяло б росту праці і скороченню управлінського апарату, що в свою чергу заощаджувало б гроші для зростання заробітної платні. Про ту ініціативу писали газети, Ганку знімали на фото для дошки пошани. Але зрештою зняли з роботи бо, виявилося, увесь управлінський апарат — родичі директора.

Знімали делікатно: «ціною великих зусиль» керівництву вдалося дістати для неї направлення на дворічне навчання раціоналізаторів у славному далекому місті. Ганка на той час мала дрібних дітей і гарячого у коханні Федора. І, звісно, «зігнорувала рішення партії і наплювала в душу рідному колективу», як було записано у протоколі.

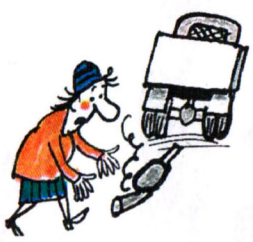

Випадків неправильного реагування на сіяне Ганкою добро було безліч. Але вона завжди вважала, що просто натрапляла на окремих недолугих людей. І тільки випадок із вихлопною трубою суттєво скоригував її погляди на життя.

Одного недоброго дня вона, переходячи вулицю, побачила, як із-під величезної вантажівки зі скреготом упала на асфальт величезна закіптю-

Олексій КОХАН

— Як ти думаєш, звідси до зони далеко?

Описки самописки

КІЛЬЦЕВИЙ РЕЗУЛЬТАТ.
МИСТЕЦТВО НАЖИВАННЯ.
ОДНОСУМЦІ.

Григорій СТОРОЖ.
с. Джурин на Вінниччині.

КАНАЛІЗАЦІЙНИЙ ГЛЮК.
КАНАВЛІЗАЦІЙНИЙ ЛЮК.
ПІДДАТКОВА ІНСПЕКЦІЯ.
ДУРАГЕНТСТВО.
СИРОКОПІЯ.
СМІХОПИЛОРАМА.

Олександр РОМАСЬ.
с. Підлозіївка на Сумщині.

БЕКОНОМІШАЛКА.
ГАЛЬМА ПЕРШОСТІ.
ГАЙКИ В ПРОЗІ.
КАЛИМОВЕ ПОКРИТТЯ.

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани Чернівецької обл.

жена труба. Така залізяка могла призвести до кривавих аварій. Ганка внутрішнім зором уже бачила, як якийсь сердега на легковику налітає на трубу, машина стає некерованою і товче усіх підряд пенсіонерів, які, цупко тримаючись за надію на безплатний пільговий проїзд, по півдня юрмляться на цьому місці, виглядаючи автобуса першого маршруту.

Пані Ганка обмотала пластиковою торбинкою трубу, крекчучи, завдала собі на плече і понесла на узбіччя. Але невідомо звідки взялися якісь волоцюги. Вони брутально відібрали залізяку, звинувачуючи бідну замурзану жінку у крадіжці.

— Це наш район! — кричали вони. — А ти, стара зайдо, швендяй додому і збирай там!

Жінку таке поводження образило до глибини душі. Вона не могла стерпіти отої «старої зайди».

— А ви — смердючі алкоголіки! — вигукнула вона і додала модне колись і у нашім краї, а нині призабуте іншомовне слівце: — Тунеядці!

«Тунеядців» не змогли спокійно сприйняти заготівельники металу. Почалася масова сварка, до якої приєдналися і пенсіонери з автобусної зупинки. На ту мить де не взявся дільничний Жора Чорнописький і згріб частину порушників громадського спокою. Пенсіонери, рятуючись, вскочили у платну маршрутку, а Ганка добровільно пішла у міліцію, позаяк вважала, що злиднів треба добре провчити.

На жаль, вона тоді ще не знала: істина і справедливість залежать від кількості свідків. Волоцюги, всі як один, засвідчили, що Ганка «розкурочила» вантажівку. А от вони, чесні перехожі, намагалися відняти у неї награбоване, аби віддати в автотранспортне підприємство, яке потерпає від нестачі вихлопних труб.

Ганку відпустили під клятву про невиїзд. І відтоді вона дуже змінилася: риси обличчя посуворішали, мова стала офіційно-холодною.

Востаннє бачив я її у тісному підвалі, де збираються у черги по довідки громадяни, які прагнуть субсидій. Там чомусь завжди хочеться матюкатися. Хоча й не всім: вуйкові Федору, приміром, лізуть у голову крилаті вислови. Він склав уже чимало афоризмів; якщо походить по субсидії ще пару літ, зможе з них скласти рукописну книжечку. От і того разу він підійшов зі своєю Ганкою і замість привітання сказав:

— Життя йде швидко, а черга повільно.

Далі почав розвивати думку про наметове містечко, яке треба напнути перед дверима начальника ЖЕКу. І то зробити це так, щоб він не міг вільно ходити до туалету.

— То ні до чого,— заперечив Кульгавий Зеник. І уточнив: — Буде полегшуватися через вікно.

Ганка ж стояла, як пам'ятник вождеві.

— Що це з нею? — запитав я Зеника.

— Переживає.

— Тобто?

— У неї вирвали з рук торбинку з пенсією, документами і роздобутими довідками.

— Є за що переживати,— поспівчував я.

— Трохи не так,— заперечив Зеник. — Вона переживає свою зловорожу рішучість. Намірилася провчити міліцію: написала заяву, щоб та піймала грабіжників, а не вказала, хто вони, хоча й знає, і нині втішається, скільки доведеться набігатися ментам, щоб їх вирахувати і злапати.

— Могла б і сказати.

— Е, ні. Ти що, не знаєш? Зроби добро — пошиєшся в дурні...

Володимир ПАЛЬЦУН.
м. Львів.

НОВЕ ІМ'Я

Олександр Олександрович НІКІТЮК — людина молода. Народився 15 квітня 1980 року. Закінчив відділення журналістики філологічного факультету Одеського національного університету імені І. І. Мечнікова. У резюме про свої ділові якості він скромно пише: старанний, сумлінний, пунктуальний, працелюбний, діяльний, невтомний, енергійний, моторний, жвавий, кмітливий, гречний, скорохвацький, правдивий... (Усього аж 31 епітет). До них ще додамо, що й талановитий і перспективний художник-карикатурист. Будьте знайомі!

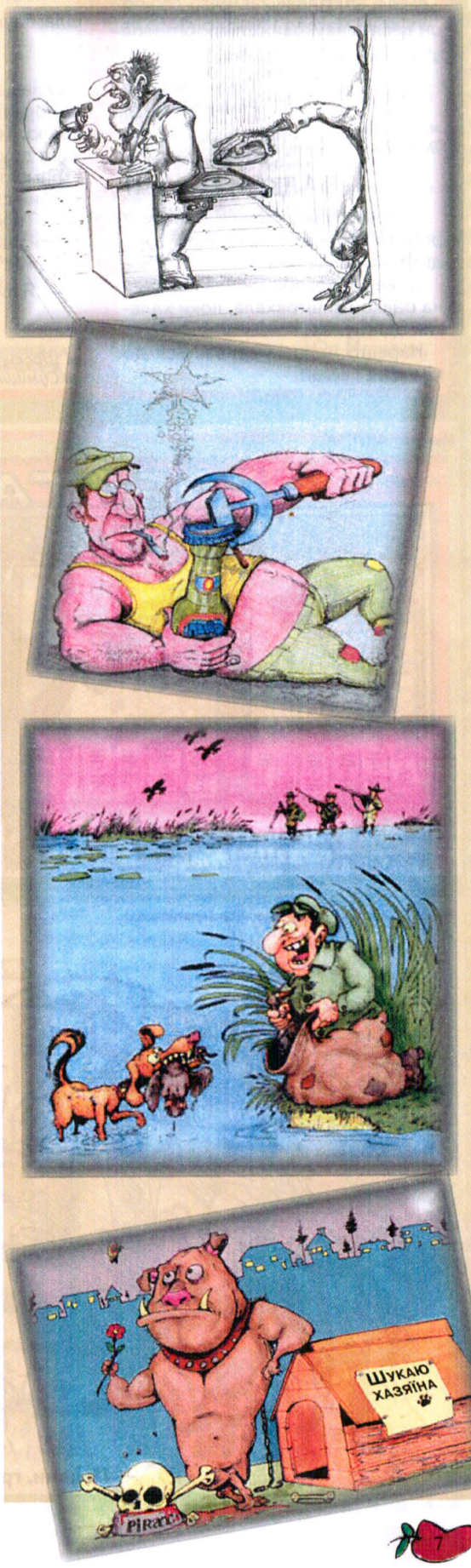

Вінегрет із перцем

Народні усмішки

ВЕЛИЧИНА

В одному науково-дослідному інституті завели левів і в робочий час випускали в коридори, аби співробітники не байдикували. Так було, поки не трапилась надзвичайна подія і левів прибрали. От один лев і дорікає іншому:

— І потрібна була тобі та прибиральниця?! Вона ж — величина! Я он десять наукових співробітників з'їв — ніхто й не помітив!

Почув і записав Роман КРИКУН.

м. Сокаль Львівської області.

БАЛКОН

Чоловік повертається раніше з роботи. У жінки коханець, тому двері на ланцюжку.

Одне слово, поки жінка коханця на балкон виштовхала, поки халатик одягнула...

Нарешті чоловік вривається до кімнати:

— Де він?!— запитує, стиснувши кулаки.

— На балконі,— зізнається перелякана дружина.

— Люба,— лагіднішає чоловік,— скільки разів тобі повторювати: у нас немає балкона.

ЗЛЯКАЛАСЯ

Автомобіль, за кермом якого сидить білявка, наздогнали працівники автоінспекції.

— Ви чому не зупинилися на переїзді?

— Я злякалася — жезл був дуже довгий.

— То, щоб ви знали, не жезл, а шлагбаум.

ГОРДІСТЬ

Осінь. Мжичить. Двоє чоловіків добряче відзначили у буфеті якусь подію. Тепер один лежить у калюжі, а другий ледве стоїть на ногах і тримається за старе дерево. Той, котрий стоїть, запитує:

— Ти мене поважаєш?

Той, що лежить у калюжі, важко піднімає голову:

— Я пишаюся тобою!

Почув і записав Олексій КОВТУНЕНКО.

м. Шостка на Сумщині.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

Володимир АДАМОВИЧ

Андрій САЄНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Я вважаю, що тільки російський Чорноморський флот зможе захистити нашого єдиного українського підводного човна!

Володимир СОЛОНЬКО

Олександр КОСТЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

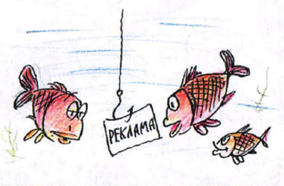

Народні усмішки

ГРЯЗЮКА

Петрик збирається на вулицю. Одягає гумові чоботи.

— Надворі ж сухо, немає ні грязюки, ні калюж...— дивується мати.

— Не хвилюйся, матусю, я знайду...— заспокоює її син.

ХОРОША

Мати сварить свою маленьку доньку. Дівчинка починає хлюпати носом:

— Мамо, не кричи на мене, я у вас хороша дитина.

— Чого ти так гадаєш?

— А ти дивись, у вас із татом жодна доморобітниця більше місяця не витримує робіт, а я з вами вже п'ять років живу.

Почула і записала Лариса ГРИМ'ЯЧКА.

смт Віньківці Хмельницької області.

НЕ ВИТРИМАВ

Судять «нового українця». Прокурор запитує його:

— За що ви побили таксиста?

«Новий українець» обурено:

— А чо, він, в натурі... Я до нього нормально в машину сів, а він відразу лічильника увімкнув.

Почув і записав Микола АЗАРЕНКО.

м. Харків.

КОРОПИЩЕ

Зустрілися два рибалки.

— Учора на коропа ходив! Отаке-енного спіймав! Звалив на плече, йду собі додому. І раптом із-за кущів — рибінспектор!

— І що ти зробив?

— А що, коропця — з кишеню, і ніяких проблем!

ЗНАВЕЦЬ

Після дня народження «новий українець» розказує братану:

— Мені на день народження книгу подарували... Євангліє... З автографом автора...

— Та ну!

— Не «та ну», а в натурі... На палітурці так і написано: «Од Матвея».

Почув і записав Віталій ЗАПРОЖЕЦЬ.

м. Київ.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

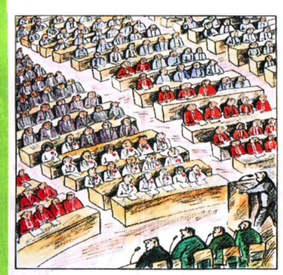

Перше засідання парламенту.

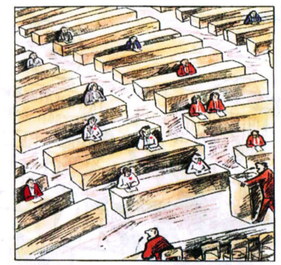

Засідання парламенту після перевірки на детекторі брехні.

Микола КАПУСТА

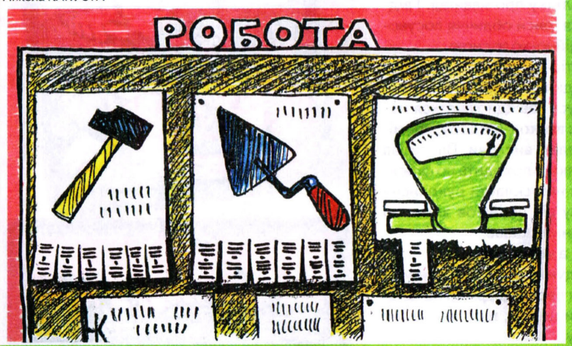

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Пацани, гроші треба робити, а не заробляти!

Народні усмішки

ДОПИТ

Жінка до п'яного чоловіка:

— Де був?

— У кума.

— Що робив?

— Дивився по телевізору футбол.

— А ще що?

— Грали у підкидного.

— А ще?

— Три козли забили в доміно.

— А потім?

— Що, «потім»? Ти так допитуєшся, ніби я пив.

НЕ РАНО

Синок до мами:

— Коли у тебе день народження?

— Ти забув?

— Так.

— А навіщо питаєш?

— Хочу у тата взяти гроші, щоб купити тобі подарунок.

— Ще рано.

— Ні, не рано: я за частину тих грошей куплю собі футбольний м'яч.

ЩЕ БІЛЬШЕ

— Твій Семен п'є?

— День і ніч. А твій?

— Мій ще більше.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська.

Олексій КОХАН

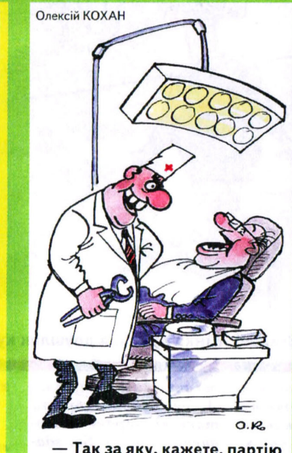

— Так за яку, кажете, партію ви голосували?

Василь ФЛЬОРКО

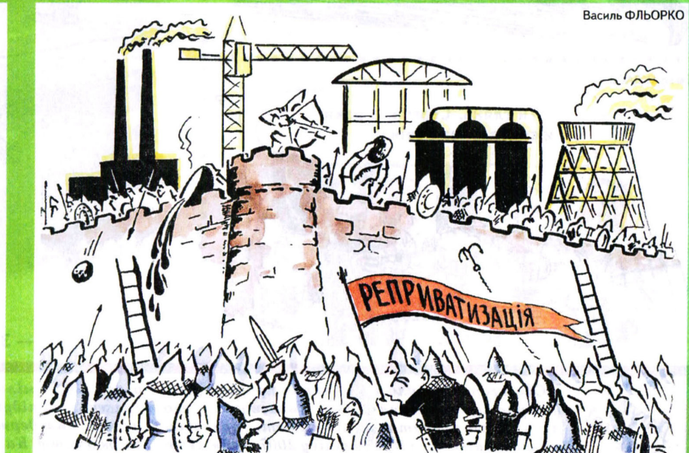

ГУМОРЕСКА

Важко бути студентом

Воно-то, канєшно, студентом бути непросто. Дуже непросто. Не те, що гній вилами на підводу накидати. Тут діло вчене. Університет столичний. Самі коридори — ого-го! — в футбол можна ганяти. А стіни які товстезні! Не вколупнеш. А тих кліток що вже нагороджено! І в кожній клітці товчуть, товчуть, товчуть, що відмінників лишать у столиці, а всіх інших випруть у райони. А що вже професорів, доцентів... Видимо-невидимо! І так не скажи, і так не можна. «Гній» — слово не інтелігентне, відмінків не знаєте, в диктантах по тридцять помилок. «І звідки ви такі приїхали?..»

Важко бути студентом. Дуже важко. Професор на студента й не гляне. Зіпреться на трибуну, обернеться до вікна і бубонить собі, і бубонить. А про що — хто його знає?.. Професор! Так і дивиться, як би тебе на екзамені з'їсти.

Задумався першокурсник Багацький, губу закусив, іде, портфелем теліпає, а коридор до-о-о-вгий... Поки з одного кінця в другий дійдеш — багато всього передумаєш. І куди гроші діваються? І чому така мала стипендія?..

По праву руку — туалет. Двері рип-рип, рип-рип. «А дай-бо і я заскочу,— думає Багацький,— лекцій оно скільки, сидіти й сидіти». Рипають двері, хтось полощеться біля вмивальника. Черги всюди. А коло одної кабіни — ні душі. «Є там хто, чи нема?» — думає Багацький і тягне ручку до себе. А дверцята скрипнули, відчинилися і... аж недобре стало Багацькому, аж сироти повиступали. На унітазі сидів ректор! Лисуватий, у костюмі заграничному, з таким-то краватом... І, видно, від сидіння трохи задрімав. Та як двері в кабінці зарипіли, ректор закліпав, підвів голову і хотів щось сказати, але в нього нічого не вийшло. Тільки щоки надулися, як в індика, і побуряковів увесь. А студент Багацький також задерев'янів, що без стуку до ректора... П'ять разів був у нього на прийомі і п'ять разів голосно стукав, а це якось некультурно вийшло. Якби був знав, що тут ректор, то постукав би. А так... блимають один на одного, ректор знизу, а Багацький згори, дивляться і мовчать. То ректор розкриє рота, то Багацький.

Але студент очумався першим, згадав, що з ректором ще не бачився і каже:

— Добрий день, Антоне Григоровичу!

І так голосно, що в ректора борода відвисла.

Микола КАПУСТА

Євген ХУДАЄВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

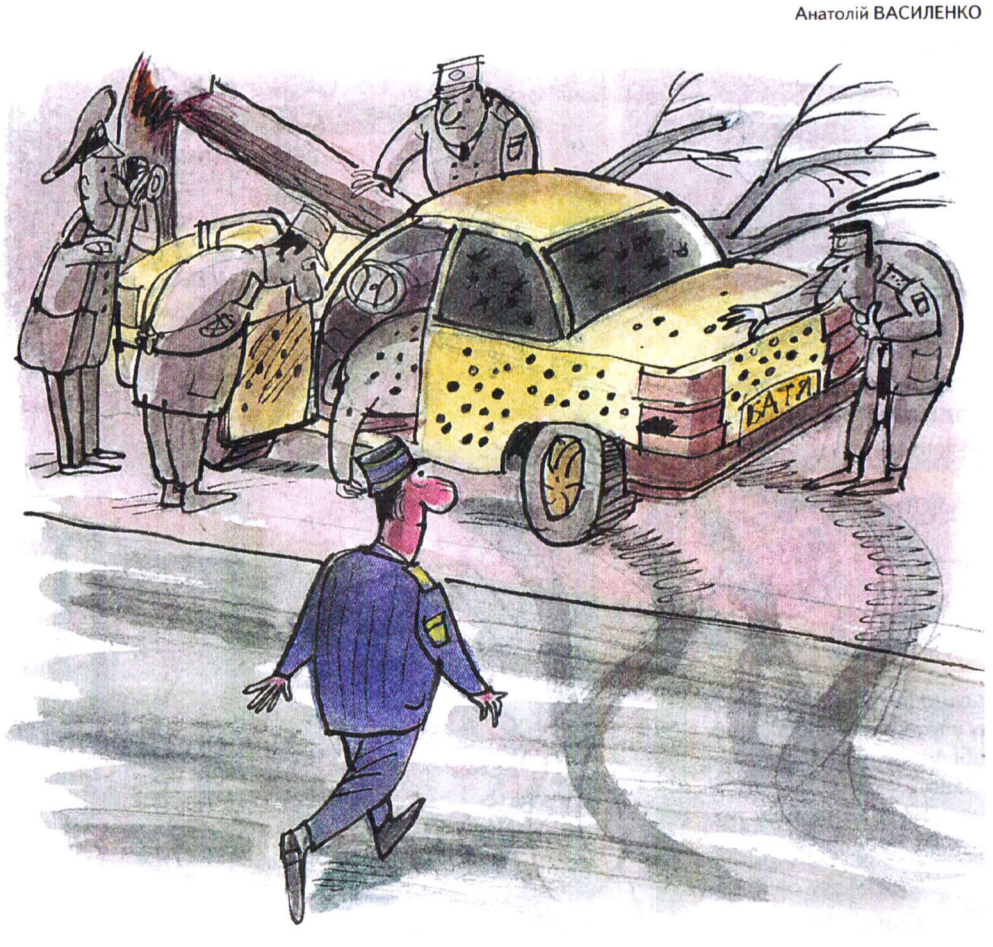

— Згадав! Жінка просила друшляк купити!

Друже Перче!

Оце з горем пополам у парламенті прийняли у першому читанні законопроект «Про орієнтовний перелік об'єктів права державної власності, що підлягають приватизації у 2007 році». Планується одержати від цього 10,5 мільярдів гривень, які підуть на наповнення державного бюджету. Кажуть, це майбутня зарплата вчителів, медиків... А де будуть брати таке мільярдне «наповнення» далі? Бо, здається, це вже остання хвиля прихватизації...

Микола МАКСИМЕНКО.
м. Тростянець на Сумщині.

— Я Багацький,— каже. — Впізнаєте?..

Ректор біліє, тоді червоніє, а тоді синіє. Багацький до нього всміхається, аби ректор бачив, що він йому радий, стоїть, дивиться та й каже:

— Я Багацький. Я п'ять разів у вас на прийомі був. Нащот стипендії.

І починає розказувати, як було тоді в його кабінеті. Тільки то було там, а це вже тут.

Ректор засичав і простягнув руку до дверцят. А Багацький ввічливо схилив голову і радіє: раз його ректор упізнав і простягує руку, то треба ж поздоровкатися. Та й подає йому і свою руку.

— Добрий день,— каже, — Антоне Григоровичу. Це я, Багацький. Я п'ять разів у вас на прийомі був, а це вже шостий...

Тоді Антон Григорович підводиться, плямкає, махає руками, обсмикується та підтягується, наче Багацькому не радий. І по-о-о-шипів із туалету, тільки вода за ним захурчала і змила все разом із стипендією.

«Так що студентом бути непросто. Дуже непросто,— думав студент Багацький, обережно покидаючи туалет. — І що ж я Антону Григоровичу зробив такого? Хіба що не постукав у двері? Та хіба ж варто за таке дутися?.. Важко бути студентом. Дуже важко».

Сергій ЦЮРИЦЬ.

м. Луцьк.

Олексій КОХАН

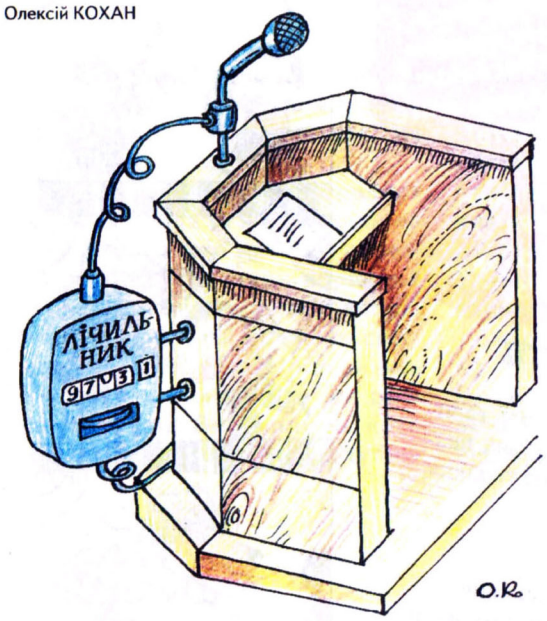

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Ти її на СНІД перевірив би...

Презентація у «Перці»

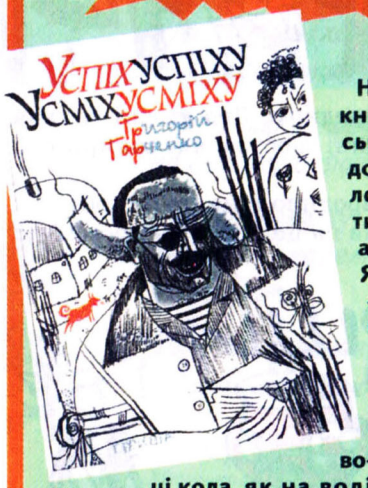

НЕХАЙ ЦИТУЮТЬ!

Нещодавно ВАТ «Дніпрокнига», що в м. Дніпропетровську, зробило дуже і дуже добру справу. Воно випустило у світ книжку відомого сатирика, нашого постійного автора Григорія Гарченка. Як зазначено у анотації, «вірші та мініатюри Г. Гарченка цитувало чимало відомого (і маловідомого) люду як в літературно-мистецьких, робітничо-селянських, так і бізнесово-політичних колах. То хай ці кола, як на воді, стають все ширшими».

Вітаємо Григорія з гарною, гострою і дотепною книжкою. А щодо читацького загалу, то «Перець» завжди сприяв, щоб він у автора ширшав і ширшав.

ДИПЛОМНА ПРАКТИКА

(Бувальщина)

У колах, де ота напасть,
Що й чорта купить і продасть,
Що їй підвладний чи не Бог,
Почув я вчора монолог:
—... Подумаєш — освіта вища!
Сюди-туди плюс-мінус тиша...
У мене тих дипломів — Боже! —
Валяється з десяток, може.
Та ось я маю побратима:
Не чоловік — мішок з грошима!
А, бач, йому, немов на зло,
У ділі цім не повезло.
Ото, скажу тобі, досада!
Світила вигідна посада,
Якої тільки він достойний,
Солідні «корочки» купив —
І власне фото приліпив.
А зверху ляпнув для порядку
Фальшиву гербову печатку.
Товариш з добрих крамарів,
А на простому погорів.
І звідки знать було сіромі,
Що фото не бува в дипломі,
Як він (ще і такі є аси)
Скінчив лише чотири класи?..

ДВОБІЙ

Дві правди бились між собою,—
Нема лютішого двобою.
Летіли друзки з барикад —
І не було путі назад.
Дві правди разом полягли,
Добитись правди не змогли.

Тож хтозна, хто з них переміг,—
Дві правди стали порохнею.
І світ дізнатися не зміг,
Яка з двох правд була брехнею.

УКРАЇНСЬКА — ІНОЗЕМНА

Наш професор виріс в Україні,
Українцем сам себе вважав.
Але мови рідної донині
Він не знав і просто — зневажав.
Та оце роботу недаремну
Вчений муж з півроку як почав:
Українську, ніби іноземну,
Дуже вперто день у день вивчав
У вимові підчищає вади,
Бо ж яка чекає благодать:
Наш професор їде до Канади
Українцям лекції читать.

ФОЛЬКЛОР ХІМІЗОВАНИЙ

Йди, кислотний дощику,—
Будемо без борщику.
Припусти, припусти
На бабині капусти
Бо вони з нітратами,
Для здоров'я клятими.
Краще їм пропасти,
Ніж у борщ попасти.

Байки та баєчки

ЗНАЙ НАШИХ!

Печериця гонориться,
Наче виграла мільйон,
Бо нове ім'я вже сниться
Нетутешнє —
Шампіньйон.

ПО ЗНАЙОМСТВУ

Цвях спинив автомашину
По знайомству — через Шину.

ПІСНЯР

І восени, і навесні
Складає Папуга поп-пісні:
«Ля-ля», «Па-па» і «Ча-ча-ча»...
На більше — слів не вистача.

Мікромотиви

ВІСТЬ РАДІСНА

Порадіймо, люди добрії,
Знову марево на обрії.

ЩЕ РАЗ ПРО ЯКІСТЬ

Така вже якість ковбаси,
Що без горілки не з'їси.

СПОДІВАННЯ УВІНЧАНІ

Чужі боги і королі
На нашій, не своїй землі.

ДИПТИХ МИНУЛОЇ ОСЕНІ

Каштани падають на брук...
(Із пісні).

I

Каштани
падають на лоб —
Бодай весною не цвіло б!

II

На лоб каштани падають,—
Хоч цим про лоб нагадують.

МОРАЛЬ КЛАНОВА

Якби платили добре пану,
Служив би будь-якому клану.

ВІЧНИЙ КОРУПЦІОНЕР

— Хоч дощитиме, хоч сніжитиме,
Наша братія добре житиме.

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ПЕРЕЧЕНЯ

Було це давно. Один бідний чоловік копав восени картоплю і викопав... горщик із золотом. Відразу купив собі і своїй родині нову одіж, коней, ще трохи землі... Він навіть не приховував, де взяв на все це гроші.

Невдовзі дізнався про те цар.

— Золото знайдено у моєму царстві, значить я можу ним розпоряджатися!— сказав він і забрав у бідняка горщик із золотом.

— Це несправедливо!— запротестував бідняк.

— А я золото не для себе беру,— хитро усміхнувся цар.— Я його віддам тому, хто розкаже мені справжню брехню. А за те, що протестуєш, велю тебе посадити на два роки до в'язниці.

Чоловіка негайно пов'язали, а в царстві оголосили, щоб люди йшли до царя і розказували йому брехні. Якщо він скаже: «Це брехня!», то брехунові віддадуть горщик із золотом.

Багато людей приходило до царського палацу. Один селянин прийшов і розповів, що в нього на городі виріс такий гарбуз, якого він не міг привезти додому. Чоловік виліз на нього і вирішив розрубати, але сокира впала всередину. Два тижні блукав селянин всередині гарбуза, але сокири там не знайшов.

— Ну, якщо вродило таке, то й гарбузуйте собі,— сказав на це цар. І не промовив: «Брехня!».

Українська народна казка

Через деякий час в царські палати прийшов ще один брехун.

— У мене,— розказує,— виросли такі огірки, що я зміг би довезти їх додому тільки возом. Але перед городом така канава, що возом ніяк не заїдеш. Тому я із тих огірків спочатку збудував міст через канаву, а вже потім звозив урожай.

— Нехай і наступного року так врожаїться,— сказав на те цар і знову не промовив: «Брехня!».

Після чого вже ніхто не хотів іти брехати.

Минуло два роки. Вийшов із в'язниці отой чоловік, що викопав горщик із золотом. Та й пішов до царя.

— Ну, що скажеш?— запитав той.

— А що я можу сказати найвельможніший?! Десять років тому, ви напилися води з моєї криниці. Вона була такою смачною, що ви пообіцяли мені за це горщик золота.

— Брехня!— підскочив із трону цар.

— Якщо це брехня, то віддайте мені тоді горщик золота, який ви обіцяли справжньому брехунові.

— Зачекай,— каже цар,— я подумаю. Може, то була й правда.

— Ну, якщо правда, тоді знову ж таки маєте віддати мені горщик золота. За воду з криниці. Чи царське слово нічого не варте?

І хотів цар чи не хотів, а горщик із золотом бідному чоловікові таки віддав.

Переповів Михайло СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

ВЕСЕЛІ ГОСТІ!

Сьогодні до Перченяти завітали друзі — дитячий журнал «Веселі картинки» і газета для трохи дорослих шанувальників гумору «Весела перерва».

Після зустрічі усі погодилися: «Сміятися разом набагато веселіше!». Тож передплачуйте і читайте!

Передплатні індекси: «Веселі картинки» — 91891, «Весела перерва» — 35279.

СЕНСАЦІЯ!!!

ДВІЙКИ ВИЇДАЮТЬСЯ!

Винайдено новий спосіб виведення двійок зі щоденника! Для цього вам необхідно спіймати таргана середніх розмірів і потримати його у склянці без їжі 3—4 дні.

Щойно отриману двійку змажте тонким шаром меду. Після цього обережно переверніть склянку з тарганом і поставте її на щоденник, якраз на те місце, де стоїть оцінка. Озвірілий від голоду тарган з'їдає не тільки мед, а й чорнило, пасту й інші барвники, з яких складається ненависна оцінка. Тільки не перестарайтеся: як тільки зникне двійка, відразу ж забирайте склянку, інакше тарган-ненажера прогризе в щоденнику дірку.

Ще одна маленька, але корисна порада: завжди тримайте напохваті декількох тарганів, витриманих на дієті. Хто знає, раптом у школі буде невдалий день.

ПРИЧИНА

Учні розчищають від снігу дорогу біля школи. Тільки Вовчик стоїть і байдикує. До нього підходить вчителька:

— А ти, Вовчику, чому не працюєш з усіма.

— Так я ж ходжу до школи іншою дорогою.

ЦІКАВІ ФАКТИ

***

У стародавньому Єгипті головними шкідниками на полях вважали не жуків і навіть не саранчу, а гіпопотамів.

***

У часи Першої світової війни одна з південно-африканських мавп отримала медаль і навіть військове звання капрала.

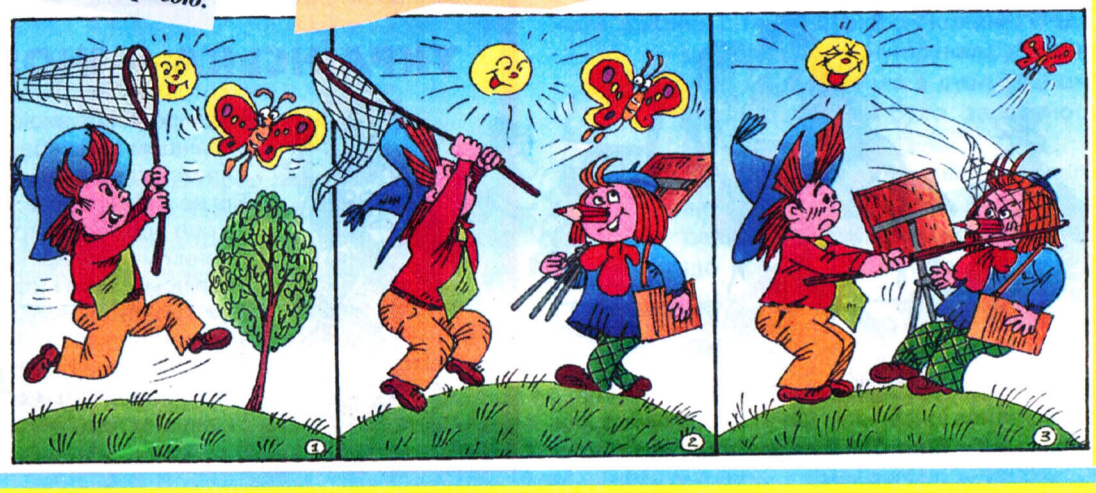

Усмішки з конверта

НЕ СПАВ

Чоловік скаржиться вранці сусідові:

— Усю ніч не спав... Крутився-вертівся...

— Чого?

— В бетономішалку впав.

Сергій КРАМЧАНКІВ.

с. Кириківка
Великописарівського району
на Сумщині.

ТАК ЗВАТИ

Посеред супермаркету стоїть хлопчик і плаче:

— Що сталося?— запитує його працівник магазину, який чергує в залі.

— Я загубив тата й маму.

— А як їх звати?

— Рибка і Котик.

Людмила КОЛОСЮК.

смт Веселинове
Миколаївської області.

ВСЕ НОРМАЛЬНО!

У поліклініці:

— Добридень, лікарю, я до вас.

— Роздягайтеся.

— Лікарю, я вже роздягнулася...

— Одягайтеся.

— Як же це?

— Все нормально! Зі слухом у вас повний порядок!

Ігор ЛІСОВИЧ.

м. Тараща
на Київщині.

ПОЯСНИВ

У помешканні вчителя зіпсувався водопровідний кран. Зателефонував він у ЖЕК, викликав сантехніка. Той прийшов, замінив прокладку і каже:

— Усе зроблено, шефе! З вас п'ятдесят гривень!

— Скільки, скільки? П'ятдесят гривень за п'ять хвилин роботи?! Я вчитель! Я п'ять років учився в університеті, але мені за п'ять хвилин роботи ніхто п'ятдесят гривень не платить!

— Заспокойтеся, шановний... Коли я працював учителем, мені теж не платили...

Артем КОПИЧИНЕЦЬ.

смт Гусятин
Тернопільської області.

Ейфлоризми

❄ *Все в наших руках: в одній чарка, в другій – закуска.*

❄ *І іконописців, і фарб у нас вистачає. Зі святими проблеми.*

❄ *Не в своїй тарілці, зате в своїй склянці.*

❄ *Чим вища трибуна, тим більше дров з неї можна наламати.*

❄ *Еволюція: розв'язані руки перетворюються в лапи.*

❄ *Ми і гори зрушимо, як тільки покінчимо з лісами.*

❄ *Чим більше гілок влади, тим дрібніші плоди.*

❄ *Лопати ржавіють: компромат тепер весь на поверхні.*

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Сусіде! Якщо ваш пес не перестане гавкати, я збожеволію!

— Ви вже збожеволіли: у мене кіт.

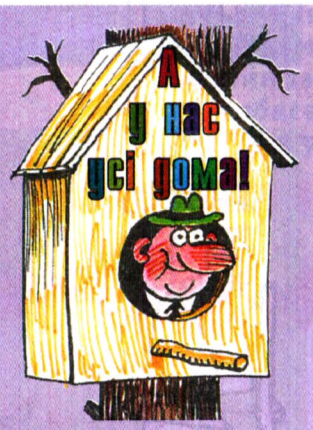

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

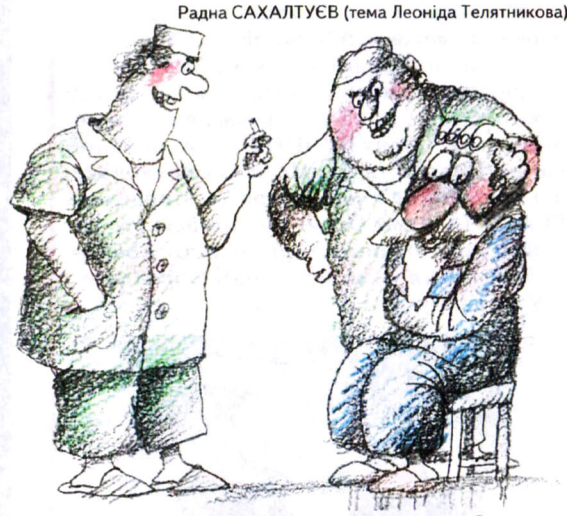

— А професор як тут опинився?

— Заломив божевільну суму за вступ моєї доньки до вузу.

Олексій КОХАН

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

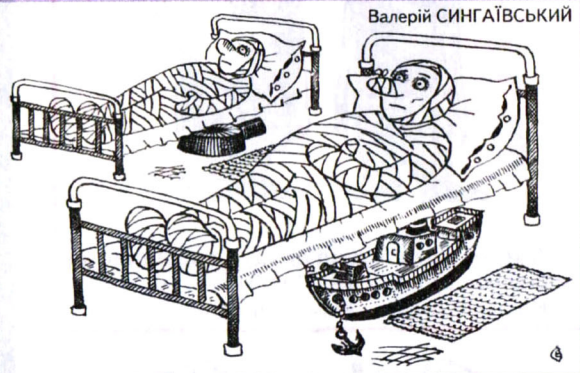

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Лікар у себе?

Микола КАПУСТА

Друже Перче!

Хоч ціни на комунальні послуги і майже на усі товари галопують, наче коні, профспілкові лідери, які ще недавно енергійно гепали кулаками по парламентській трибуні, тепер — як води у рот набрали. Їм, мабуть, воно не пече. Лідери є лідери, а народ, як завжди, залишається народом, за який чомусь усі вболівають лише на словах.

Анатолій ШИЛОШІЙ.
м. Миколаїв.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Які тільки думки не з'являються на лоні природи! Наш художник Валерій Кононенко якось бродив берегом озера, і побачив, як бобер підгризає стовбур дерева. Ну, здавалося б, гризе бобер дерево, то нехай собі гризе. Воно ж, мабуть, йому для чогось треба. А у Валерія народилася така карикатура: бобер підгризає дерево, а неподалік, на бережку, сидить рибалка з вудкою. Уже й чималеньку рибку вполював. Цей малюнок ми і запропонували учасникам конкурсу («Перець» № 9).

Що цікаво: симпатії наших читачів на боці «гризуна». І хоч би хтось подумав, що у рибалки, може, є жінка, діти. А що з ним буде, коли оте дерево упаде на його голову?

Але факт залишається фактом. Тепер підсумки. Журі цього разу назвало переможцями двох: **Олену ВИШНЕВУ з м. Лохвиці, що на Полтавщині:** ***«Не знав браконьєр, що охоронцем тут бобер»*** **та Мирослава ГРАБИЧА з смт Отині Коломийського району Івано-Франківської області:** ***«Бобер: «І помста ця — за мого друга коропця!»***

Усіх віншуємо і гратулюємо!

А тепер пропонуємо придумати підпис до малюнка Миколи КАПУСТИ.

На переможців чекають призи.

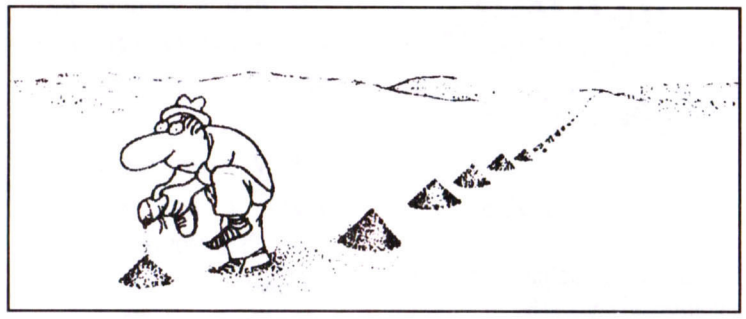

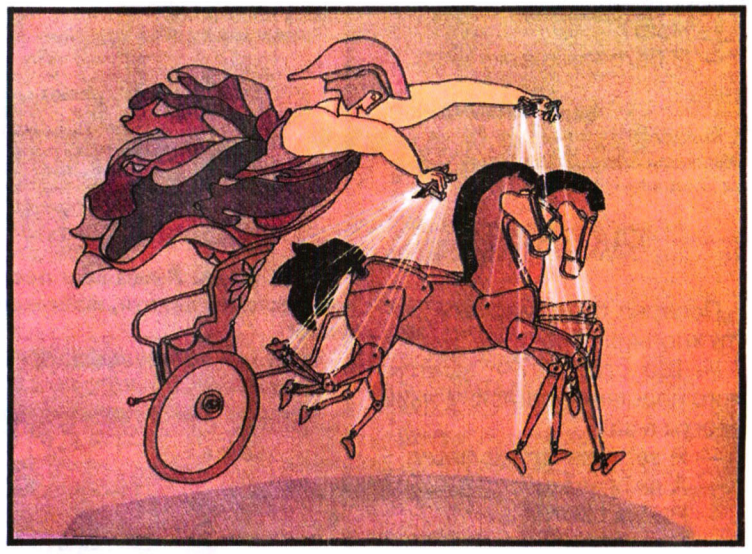

Страшне перо не в гусака...

«Земля добу крутиться на одному місці і рік навкруги».

«Герой — це людина з якої всі повинні брати приклад, бо що ще з такого візьмеш...»

(Із шкільних творів).

«Андрій був моїм першим коханням, та потім так сталось, що я збилась з рахунку».

«Коли ми з жінкою сваримося, теща лише радіє і підгавкує...»

«А Петрове слово багато важить, запевняю вас. Недаремно ж він боксер-важковаговик!»

«В Світлани такі гарні стрункі ноги, ніби взаправдашні!»

(Із листів до редакції).

«Насіння плювальне. 1 грн. за склянку.»

(Об'ява на базарі).

Надіслала Надія СЕМЕНА.

м. Київ.

Джорджо КАСТЕЛАНІ

ЗА ЧЕСТЬ РОДУ

Анжела востаннє оглянула себе в дзеркалі і відійшла цілком задоволена: вона вже була готова до першої зустрічі з таким привабливим Джузеппе.

— Мамо, що ти мені побажаєш на дорогу?

— Та що там бажати? — обвела її схвальним поглядом мати. — Я уже наперед знаю, за яким сценарієм пройде той ваш вечір. Спочатку, щоб справити на тебе враження, Джузеппе покатає тебе в своїй новій машині і покружеляє на шаленій швидкості. Потім поведе на піццу чи куди-інде, щоб там похизуватися тобою перед своїми приятелями. Після вечері підете прогулятися і зовсім випадково опинитеся перед його домом. Тоді Джузеппе запросить тебе на чашку кави, ввімкне для тебе музику з останнього, який він купив, компактдиску, а наостанку загасить лампу, щоб доказати тобі, що він мужчина, і показати який-то він і його рід.

— Дуже докладно все описала! — засміялася Анжела. — Так, ніби ти сама ходила із Джузеппе.

Вона махнула мамі рукою і, весело мугикаючи якусь пісеньку, зникла у пітьмі...

Додому Анжела повернулася аж уранці і одразу ж узялася розказувати:

— Мамо, а таки ж і справді все було саме так, як ти це описала! Джузеппе спочатку й справді покатав мене на своєму авто, потім завів на піццу, а після того запросив у гості.

— А далі?

— Ну а далі я його випередила — загасила лампу і показала яка-то я і наш рід.

Переклад із італійської.

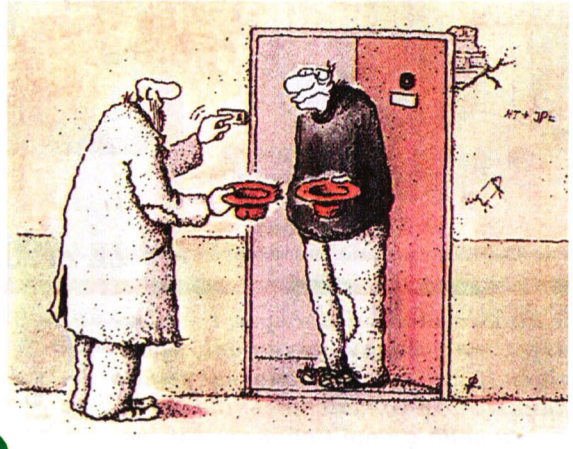

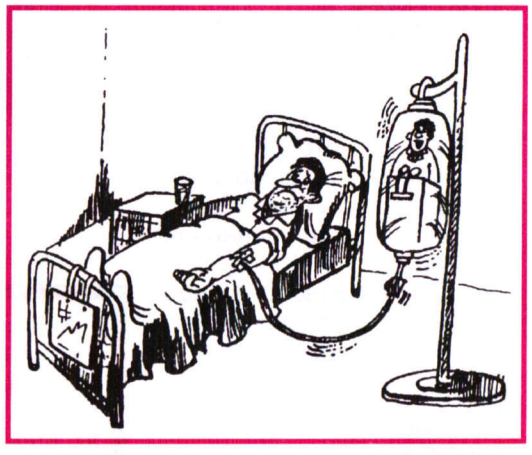

ГУМОР

Інтерсмішинки

ПОЖЕРТВА

Священик закінчив недільну проповідь і сказав:

— Сьогодні в церкві знаходиться чоловік, який почав залицятися до чужої жінки. Якщо не пожертвує п'яти доларів, я назву його ім'я з амвона.

Коли таріль для пожертв, обійшовши всіх молільників, знову повернулася до священика, то виявилося в ній дев'ятнадцять п'ятидоларових банкнот і два долари із запискою: "Три долари принесу завтра".

ПЕРЕБІРЛИВА

— Господи, я знову вагітна, у мене буде дитина...

— Та ти ж уже маєш четверо! Хоча б знаєш, од кого воно буде?

— Ти мене ображаєш!.. Від Майкла, як і ті чотири!

— Тоді чого ж не виходиш за нього заміж?

— Бо він мені не подобається.

ПІВБІДИ

Камачо жаліється товаришам:

— Ви тільки подумайте! Сьогодні шеф назвав мене напівідіотом!

— Добре, що не сказав тобі цілої правди.

НЕ СТРАШНО

Абель подорожує в одному купе з гарненькою молодичкою.

— Наближаємося до довгого тунелю,— попереджує він. — Вам не страшно?

— Чого б це? Я певна, що ви виймете цигарку з рота.

Підготував Д. МИТЮК.

СКАНВОРД

Склав М. ШИПШИНА

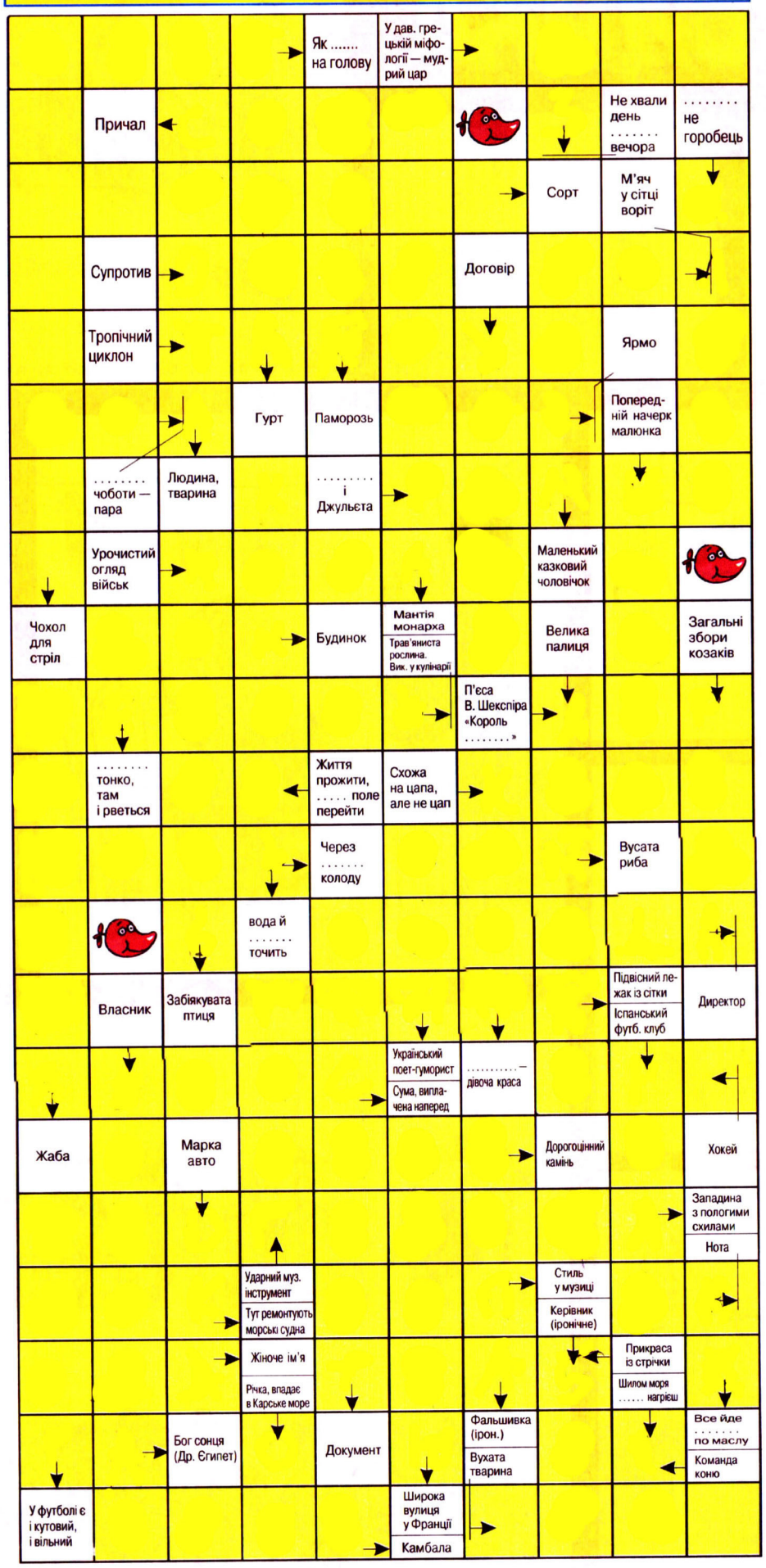

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У "ПЕРЦІ" № 10.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Тарапунька. 8. Омега. 9. Орден. 10. Електорат. 11. Суд. 13. Азарт. 15. Браслет. 17. Слава. 18. Спуск. 23. Карта. 24. Реал. 25. Капітан. 26. Амбіція.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Тролейбус. 2. Редиска. 3. Понеділок. 4. Ніке. 5. Каста. 6. См. 7. Лапа. 8. Образ. 12. Стіл. 14. Ара. 16. Плітка. 19. Пика. 20. Сіті. 21. Бенц. 22. Олія. 23. Ква.

ПЕРЕЦЬ № 11 (1568)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво "Преса України" та редакція журналу "Перець".

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво "Преса України".

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на "Перець" обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 29.11.2006.
Підписано до друку 05.12.2006.
Формат 70x108/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк.арк.
14 умовн.фарб.-відб.
4,1 обл.-вид.арк.
Тираж 9600 прим.
Зам.0110611.
Ціна договірна.

© "Перець" 2006 р.

Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perpz/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво "Преса України". 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Віктор ПОПОВ

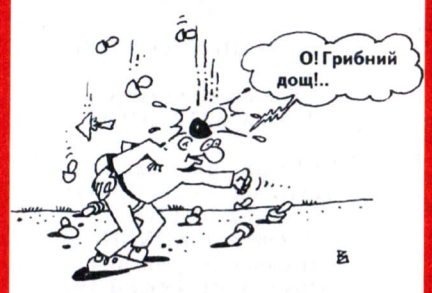

Вадим СИМИНОГА

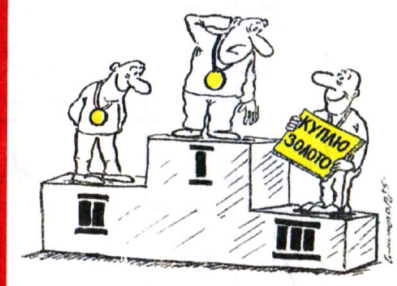

Радна САХАЛТУЄВ (тема нашого читача із м. Сум Віктора Бойка)

— Моя ластівко! Ти не забула прийняти пігулку для схуднення?

Валерій ЧМИРЬОВ

— І чого ця потвора уподобала саме нашу машину?!!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Постійним клієнтам — знижка!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

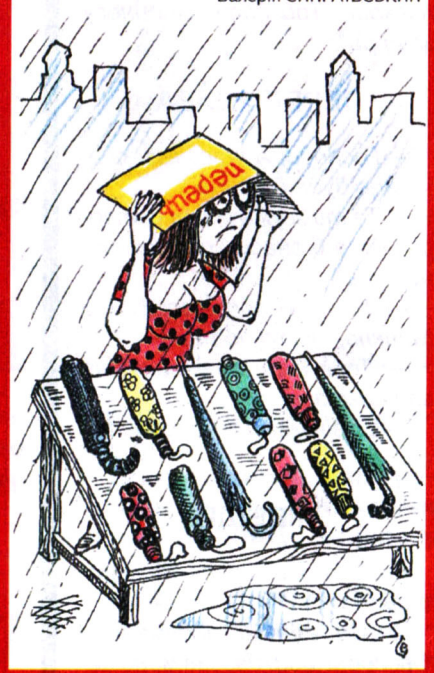

Олег СМАЛЬ

Олексій КОХАН

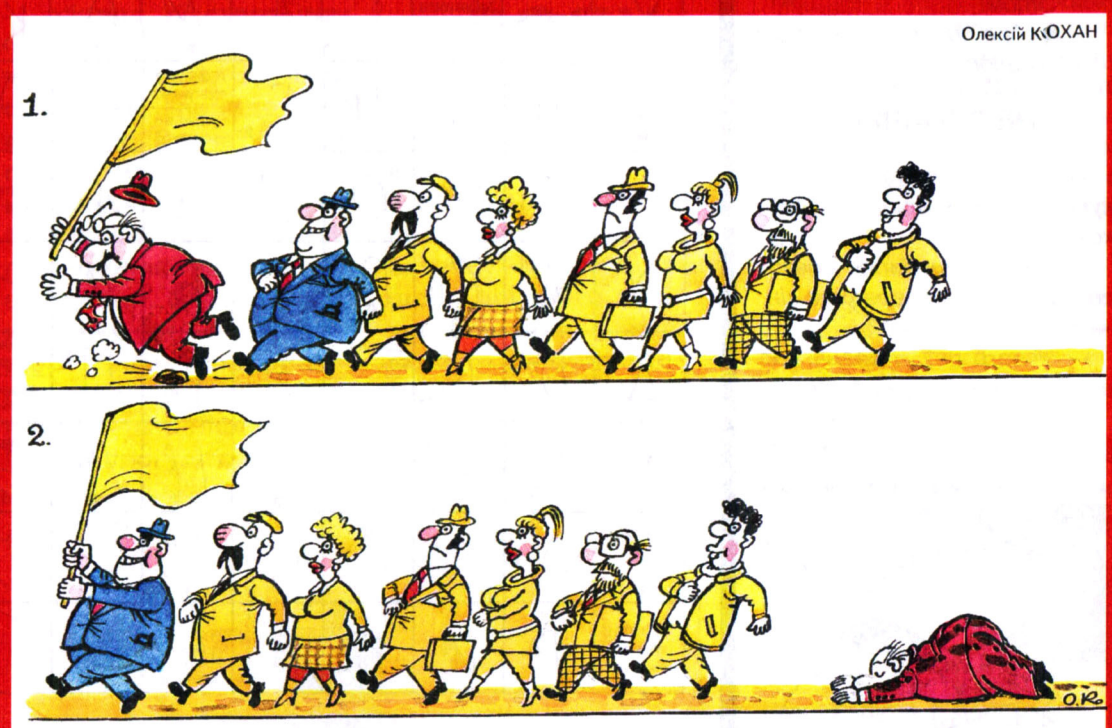

Володимир СОЛОНЬКО

4 820012 960675 11

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!